

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za ožnanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se ožnanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ožnanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne ozi-ramo na dotično naročilo.

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Lex Liechtenstein in koroški Slovenci.

Pod naslovom „Odgovor listu „Slovenca“ priobčil je „Mir“ v svoji poslednji številki z dne 25. t. m. nastopni članek:

„Besede, ki jih je spregovoril „Mir“ o Liechtensteinovem predlogu gledé verske šole, bile so vsem koroškim Slovencem prav iz srca povedane. O tem se lahko vsak prepriča, kdor mej njimi živi in ž njimi občuje. Mislimo, da jo je „Mir“ dobro pogodil, ker je očitno povedal in z besedami najimnitnejšega Slovenca-škofa, probudileja štajerskih in koroških Slovencev, Antona Martina Slomškega, dokazal, da koroškim Slovencem nikakor ne zadostuje samo verska šola, ako ne bo v njej materini jezik podlaga vsemu pouku, kajti le „naš materini jezik je varuh prave vere“.

Jako čudno so nam je torej zdelo, da nas imenuje zaradi tega neki dopisnik z Dolenjskega v „Slovenca“ št. 59 „silno kratkovidne“. Kdor živi

pri polnih piskrih, ta ne ve, kaj je stradanje; tako si tudi Slovenci na Kranjskem, kjer imajo povsod slovenske šole in slovenske učitelje, ne morejo niti misliti, kako se Slovencem na Koroškem v tem oziru godi. Vsak sam najbolj ve, kje ga čevelj žuli. Tudi mi koroški Slovenci sami bolj poznamo svoje potrebe, kakor knez Liechtenstein, kateremu so Slovenci in njih težnje skoro gotovo večinoma neznane. Ako bi se vsprejel Liechtensteinov predlog nespremenjen, izročeni bi bili mi koroški Slovenci na milost in nemilost popolnemu ponemčevanju. Ker to vidimo in zaprečiti hočemo, imenuje nas dopisnik z Dolenjskega v listu, o katerem bi bili pričakovali, da mu nauki slovenskega knezoškofa Slomškega več veljajo, kakor predlog nemškega kneza Liechtensteina, kateremu v obče v „Miru“ ni bilo čitati kakega nasprotovanja, „silno kratkovidne“.

V tolažbo nam je, da poudarja slavno vodstvo „družbe sv. Cirila in Metoda“ v svoji peticiji na državni zbor isto načelo, kakor mi, in da drugi slovenski listi, mej njimi tudi „Slov. Gospodar“, ki dobro pozna potrebe štajerskih Slovencev, odobrujejo zahtevo gledé materinega jezika.

„Mir“ pa, ki si je po sodbi vseh odličnih rodoljubov pridobil že neprecenljivih zaslug za vzbujo narodne zavesti mej koroškimi Slovenci, mora neustrašeno hoditi po poti, ki mu jo je odmeril njegov ustanovitelj! Anton Martin Slomšek in Andrej Einspieler morata mu biti vodilni zvezdi v viharjem boji za obstanek koroških Slovencev, da se mu posreči, ohraniti nam dve reči, ki ste nam dragi kakor svetle oči: sveto katoliško vero, in pa besedo materino.“

Temu članku dodalo je uredništvo „Mirovo“ še opomnjo, da na druge popolnem neosnovane in nezaslužene psovke ter podla podtikanja ne bode odgovarjalo, čeravno je rečeni nepremišljeni dopis vse koroške rodoljube razjaril. Uredništvo „Mirovo“ izjavlja dalje, da ne želi, da bi je gladili z rokavicami, pač pa, da bi se z njim govorilo dostojneje.

Ta „Mirova“ tožba je pomenljiva. „Mir“ je izvestno list, ki ima za koroške Slovence neveljnih zaslug. „Miru“ pač nihče ne bode očital liberalizma, temveč vsakdo mu bode drage volje dal spri-

čevalo, da se jako pošteno bojuje za našo narodno blaginjo na verski podlagi. In vender nema niti „Mir“ miru. Kakor skoro vsaki dan v naš list, vsaki teden vsaj jedenkrat v „Sočo“, tako se je „Slovenec“ zakadil še v koroških Slovencev glasilo in s svojim neosnovanim napadom pokazal, da brez prepira ne more živeti. Ni mu toliko za načela, kakor za to, da njegova obvelja, monopol nezmotljivosti to mu je uzor. Pri tem svojem slavohlepem teženji prisvojil se je popolnem židovsko taktiko. Bog ne daj, da bi njega kdo le rahlo potipal. Takoj bi bil ogenj v strehi, takoj prične jadikovati kakor prorok Jeremija pod vrhami Babilonskimi. On pa v svojih sredstvih, svojih izrazih nikakor ni kočljiv, čim debelejši kamen, tem ljubši mu je. Napada vedno in napada vsacega, kdor neče vezati jermenov njegovim opankam, napada celó zamrle zaslužne rodoljube, kakor se je to zgodilo v Trebnjem. Ni čuda, da se je v Trebnjem izval neprijeten odmev pobitih oken, in da tudi drugod vedno bolj prodira prepričanje, da „Slovenec“ ni glasilo „bojujoče“, marveč glasilo „prepirljive cerkve“.

To se nam je zdelo potrebno povedati, da se ne bode mislilo, da smo za vse napade in zbadljaje gluhi in slepi ali pa, da si s svojim mišljenjem ne upamo na dan. To je naša zaključna beseda, ker nas nikakor ni volja, spuščati se v kakeršno koli polemiko, kajti mi zagovarjamo in razpravljamo vsako vprašanje s stvarnega stališča in se ogibamo preprirov, ker nam je le za slogo in jedinstvo v narodnem ostrogu. Našega mnenja so tudi vsi drugi listi slovenski, izimši jedinega „Slovenca“.

Klin s klinom.

Majhen listič imamo pred seboj, povratno dopisnico, ki jo je naroden zavod prejel od občinske hranilnice v Mariboru. „Matica Slovenska“ hoteč znati, koliko že znaša Tomšičeva ustanova, obrnila se je z uljudnim vprašanjem do hranilnice v Mariboru, seveda v slovenskem jeziku.

Vsakdo bi mislil, da taka želja še ni greh zoper nemškega sv. Duha in da bode denaren zavod, kakeršen je Mariborska hranilnica, drage volje ustregel strauki, ki ima pri njej že več let več sto goldinarjev naloženih, ter da bode odgovorila na slo-

LISTEK.

Otci in sinovi.

Roman.

Ruski spisal J. S. Turgenjev, preložil Ivan Gornik. XXIII.

(Dalje.)

Če jedno uro je že ležal Pavel Petrovič v postelji s strokovnjaški prevezano nogo. Vsa hiša se je prestrašila: Fenički postalo je slabo. Nikolaj Petrovič vil je tihoma z rokama, Pavel Petrovič pa se je smejal in šalil posebno z Bazarovim. Oblekel si je drobno, batistno srajco, gizdalinsko jutranjo suknjico in pokril se s fesom. Zaves ni dovolil potegniti preko oken ter se je šaljivo pritoževal, da ne sme mnogo jesti.

Proti noči ga je vender poprijela vročica; glava ga je jela boleti. Prišel je zdravnik iz mesta. (Nikolaj Petrovič ni poslušal brata, in tudi Bazarov si je tega želel. Sedel je ves dan v svoji sobi ves žolt in zél in le za kratek čas hiteval je k bolniku; kake dvakrat srečal je slučajno Feničko, a bežala je s strahom od njega.) Novi zdravnik na-

svetoval je hladne pijače, sicer pa je potrdil Bazarovlje trditve, da ni nikake nevarnosti. Nikolaj Petrovič rekel mu je, da se je brat po nepredvidnosti sam rani, na kar je doktor odgovoril: „Hm!“ — a dobivši baš tedaj 25 srebrnih rubljev za plačilo, dejal je: „Res, to se večkrat dogodi.“

Nihče v hiši ni šel niti spat niti se ni slegel. Nikolaj Petrovič hodil je po prstih k bratu in po prstih zopet odhajal. Ta pa je dremal, izlahka stokal, dejal mu francosko: „couchez-vous!“ — in prosil pijače. Nikolaj Petrovič ukazal je jedenkrat Fenički, da mu ponese kozarec limonade; Pavel Petrovič pogledal jo je prodirno ter izpraznil kozarec do dna. Proti večeru puhujšala se je neholiko vročica, bolniku se je nekoliko bledlo. Izprva govoril je Pavel Petrovič pretrgane besede; potem odprl je najedenkrat oči in, zagledavši pri sebi svojega brata skrbno pripognenega nad njim, rekel je: — Ali ni res, Nikolaj, Fenička ima nekaj sorodnega z Neli?

— S kako Neli, Pavle?

— Kako vprašuješ! S kneginjo R... Posedno v gornjem delu obraza. C'est de la même famille.

Nikolaj Petrovič ni ničesar odgovoril, in čutil

se je pri sebi, da stara čustva v človeku tako dolgo žive. „Kako pripluje to časih na vrh,“ mislil je.

Ah, kako ljubim to ničevno bitje! zastokal je Pavel Petrovič pokladaje si roki pod vzglavlje. — Nikedar ne bodem trpel, da bi se kak predrzneš osmelil dotakniti je... šepetal je čez nekaj trenotkov.

Nikolaj Petrovič je le vzdihnil; niti čutil ni, na koga so se nanašale te besede.

Bazarov oglasil se je pri njem drugi dan ob osmih. Zložil je že vse svoje stvari in izpustil vse žabe, hrošče in tice.

Ali ste se prišli posloviti? vprašal je Nikolaj Petrovič idoč mu nasproti.

— Tako je.

Razumem vas ter odobravam popolnem. Moj ubogi brat je res kriv, zato pa je bil tudi kaznovan. Povedal mi je sam, da je storil tako, da vam ni bilo mogoče drugače ravnati. Verujem, da se niste mogli izogniti tega dvoboja, ki... ki se dá do neke stopinje pojasniti že iz vednega antagonizma vajinih nazorov. (Nikolaj Petrovič zmedel se je v govoru.) Moj brat je človek dražljive naravi, trdo-

vensko dopisnico, ako že ne zaradi svojega zavoda koristi, vsaj zбоk najnavadnejše uljudnosti.

Toda, kdor tako misli, ne pozna Mariborske šovinistične gospode, katere je ob slovenskem kruhu silno vzrastel pangermanski greben, katera si v svoji prebujni fantaziji v resnici domišlja, da se ves svet okoli nje suče in da mora vse plesati, kakor oni godejo. Ta gospoda se ne briga niti za uljudnost, niti za svojega zavoda koristi, marveč kar naravnost zahteva, da se morajo stranke ravnati po samovolji in tero rizmu domačih in s švabskega privandranih gospodičev, ki imajo sedaj Mariborsko hranilnico v oblasti. Zatorej je „Matica Slovenska“ dobila od ošabnih gospodov v Mariboru nastopni odgovor:

„Eingaben in einer anderen, als der deutschen Sprache, werden von der Gemeinde-Sparcasse in Marburg nicht erledigt.“

Odgovor ta pač ni drugega nego — surovost. Vsak drug denarni zavod prizadeval bi si, kolikor možno, ustreči svoji stranki, ter storil bi potrebne korake, da reši vprašanje, bodisi v katerem koli jeziku, le hranilnica Mariborska tega ne premore, samo ona je toli napuhnjena, da ne pozna niti uložene knjižice arabskih, po vesoljnem svetu pripoznanih števil, le ona na slovenska vprašanja niti odgovora ne daje.

Tako postopanje bodi za nas Slovence velik nauk, da moramo tudi mi tako ravnati. Ne smemo se ravnati po svetopisemskem pravilu: „Če te kdo udari po levem lici, ponudi mu še desno“, marveč po izreku: „Idi in stori tudi ti tako!“ Mariborske hranilnice odurnost mora nas prepričati, da s svojo skromnostjo, svojo pohlevnostjo ne pridemo naprej, temveč da moramo vračati z isto mero, s katero se je nam merilo.

Sicer pa pričakujemo, da se pokažejo Mariborske občinske hranilnice premogočni gospodje dosledne. Ako ne vsprejemajo slovenskih ulog, morajo zavračati tudi slovenski denar, to tembolj, ker so že sprva ustanovili le občinsko hranilnico, katere dobiček je le mestu v korist, prav nič pa okraju, od katerega vse mesto živi.

A doslednost je Mariborskim mogotcem neznan stvar, „furor teutonicus“ pa njih glavno načelo, pa katerem uravnavajo vse svoje postopanje. Kakor so od pamtveka molzli in izmolzli slovenske posestnike ter je pripravili ob lepa posestva in krasne vinograde, da sedaj životarijo kot bedni viničarji, tako sedaj zahtevajo, da bi morali ulagatelji v njih hranilnico odpovedati se svojej narodnej zavesti.

Ne vemo, je li Mariborske hranilnice postopanje v njenih pravilih utemeljeno, to pa znamo, da mora tak čin žaliti vsakega pravno mislečega moža in da bi se slovensko občinstvo tej odurnosti, kakor vsem enakim izrodkom, moralo odločno postaviti po robu, to pa z jednako brezozirnostjo v vseh slučajih javnega življenja, kajti pregovor uči: „klin s klinom!“ ali kakor pravijo Nemci sami: „Auf einen groben Klotz gehört ein grober Keil.“

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 29. marca.

Pogajanja mej Poljaki in vlado zaradi obdačenja špirta se še vedno nadaljujejo. Dosedaj

vraten in konservativen... Hvala Bogu, da se je samo tako izvršilo! Porabil sem vsa potrebna sredstva, da ne bo govorce...

— Ostavljam vam svoj naslov za slučaj, ako se kaj dogodi, opomnil je malomarno Bazarov.

— Nadejam se, da se ne bo ničesar dogodilo, Evgenij Vasiljič... Jako žal mi je, da je vaše bivanje v moji hiši imelo tako... tak konec. Žalost me to tem bolj, ker Arkadij...

— Gotovo se bom še z njim videl, odgovoril je Bazarov, v katerem so „pojasnenja“ in „izjave“ vsake vrste vedno vzbujale neko nestrpnost čustvo: — sicer pa vas prosim, da ga pozdravite v mojem imenu ter mu izrazite moje sožaljenje.

— Tudi jaz prosim... odgovoril je s poklonom Nikolaj Petrovič, a Bazarov ni čakal konca njegove fraze in odšel.

Zvedevši ob odhodu Bazarovljem, želel ga je Pavel Petrovič še enkrat videti in mu je stisnil roko. A Bazarov ostal je tudi sedaj hladen, kakor led, čutil je, da se hoče Pavel Petrovič kazati vedledešnega. Od Feničke se ni mogel posloviti: pokimal je le v okno. Njen obraz zdel se mu je žalosten. „Togovala bo!“ rekel je samemu sebi...

se še ni doseglo nikako sporazumljenje. Misli se pa vender, da se bode naposled vender sporazumljenje doseglo. Poljaki bodo nekoliko prijenjali, kajti dobro vedo, da bi kaka druga vlada tudi zahtevala povišanje davka na špirit. Država potrebuje denarja in drugej ga dobiti ne more.

Vnanje države.

Občinske volitve v Belemgradu so za srbsko vladno stranko ugodno izpale. Noben liberalec ni voljen.

Po vsej Rusiji nabirajo za bedne Črnogorce. Mestni zastop Moskovski je dovolil 4000 rubljev.

Dočim skoro vsi Peterburški listi jako prijazno pišejo o Nemčiji, so Moskovski z novim cesarjem manj zadovoljni. „Mosk. Vjed.“ menijo, da bi prijateljstvo mej Rusijo in Nemčijo ne bilo stalno, ko bi se tudi obnovilo. Že velika misija, katero ima Rusija izvršiti v slovanskem svetu, ne dopušča trajnega prijateljstva s Slovanom sovražno Nemčijo. Bodočnost bode pokazala resnico tega stavka.

Turčija je na želje Rusije Gadbanu efendiju odvzela naslov cesarskega otomanskega komisarja v Sofiji. Sedaj ni nobene oficijalne zveze mej turško in bolgarsko vlado. To je pa le formalnost. Gadban itak že dolgo ni opravljal poslov otomanskega komisarja, turška vlada pa občeje z bolgarskim zastopnikom Vulkovičem v Carigradu, če tudi ga oficijalno ne priznava. Veliki vezir je poslal znano brzojavko o nezakonitosti Koburžanovi Stambulovu, dasi tudi velevali ne priznavajo bolgarske vlade. — Grki v Makedoniji so se baje pripravljali, da se spuntajo. Vlada je pa prišla njih nakanam na sled in zaprla so več veljavnih oseb, mej njimi dva biskupa. Več grških podložnikov so pa iztirali.

Agitacije za Boulangerja so jako zbegale francosko javno mnenje in pretrese vladi stališče. Tirardovo ministerstvo ostane morda le še nekoliko dnij. Boulanger bode najbrž prišel v zbornico, kjer bode zbral okrog sebe razne nezadovoljne elemente, ter bode nevaren nasprotnik vladi. Vprašanje je, kdo bi prevzel vlado, ko odstopi Tirard. Nedavno se je še mislilo na Floqueta in se je govorilo, da bi v njegovem ministerstvu bil Boulanger vojni minister. V sedanjih zmešnjavi pa Floquet najbrž ne bi hotel prevzeti vlade, ker se ne bi več mogel zanašati na vse frakcije, ki so mu še nedavno obeštale podporo. Boulangerja pa zaradi njegovega postopanja itak več ne kaže klicati v kako republikansko ministerstvo.

Vzlic vsem strogim naredbam, katere je uvela angleška vlada na Irskem, se ponavljajo razni neredi. V Yongsalu je vlada prepovedala shod zakupnikov, na katerem je hotel govoriti poslanec William O'Brien. Vsled tega so nastali izgrede, tako da so morali miriti vojaki z bajoneti, kajti policije sama se ni upala razgnati ljudi. Več oseb je ranjenih.

Belgijski kralj baje pojde v Pariz. Pogajal se bode s francoskimi bankirji za novo kongiško posojilo. Sodi se pa, da ima to potovanje tudi druge politične namene.

Dopisi.

Z Dunaja 28. marca. († Stud. med. Josip Pajnič). Dan za dnevom pričakovali smo že tužne vesti, a ko se je slednjič uresničila naša bojazen, streslo se je naše srce in marsikomu zalesketala se je solza v oči. Tedaj je res moral umreti dragi naš prijatelj! Komaj 24 let star, v cvetu svoje nade polne mladosti moral je zapustiti svoje tovariše, na tujem moral je izdihniti svoje mlado življenje. Kolikokrat nam je s svojega medicinskega stališča hladnokrvno razlagal, da ga bode v kratkem končala bolezen, ki jo nosi v sebi! Nesmo mu hoteli

„No, se bo že kako ozdravila! — Peter pa je bil toli ginen, da je plakal naslonjen mu na ramo, dokler ga Bazarov ni ohladil z vprašanjem, „če nema močvirnatih oči“, Dunjaša pa je morala bežati v gozd, da bi skrila svojo bolezen. Krivec vsega tega gorja sedel jo na telego, zapalil smodko in, ko se je na četrti vrsti na ovinku poslednjikrat pokazala njegovima očesoma Kirsanovlja naselbina s svojo novo hišo, razprostrta v jedno vrsto, pljunil je le, rekoč: „prekleta jara gospoda!“ in se tesneje zavil v plašč. —

Pavlu Petroviču postalo je skoro bolje, a v postelji moral je ostati okoli teden dnij. Prenašal je svoje, kakor se je izražal, „jetništvo“ precej potrpežljivo, vender dajal si je največ opraviti s toaletno in vedno veleval škropiti z „eau de Cologne.“ Nikolaj Petrovič čital mu je časopise, Fenička stregla mu je kakor poprej, prinašala mu je juhe, limonade, v mehko kuhanih jajc, čaja, a neki tajen strah polastil se jo je vselej, kadar je stopila v njegovo sobo. Nepričakovani korak Pavla Petroviča preplašil je vse ljudi v hiši, njo pa najbolj; jedini Prokofij ni se dal motiti in govoril je, da so se tudi o njegovem času gospoda dvobojevali, vender

verjeti, upali smo, da bode kedaj i on pridobljeno si znanost rabil v korist domovini, v blagor dragega mu slovenskega naroda. Kako ga je ljubil! Svojega rodoljubja ni nosel na ogled, s svojim treznim umom pobijal je mnogokrat prenapete fantastike, kedar pa se je raznel v prijateljskem krogu, takrat pokazala se je vsa gorečnost njegove ljubezni do slovenskega naroda. Trdno je upal, da mu kedaj zasveti boljša zvezda in rad se je v sedanjih tužnih razmerah tolažil z boljšo bodočnostjo. — Akademikemu društvu Sloveniji bil je neprenehoma član, pridno se je udeleževal njenih sej, mnogo časa žrtvoval ji je kot marljiv odbornik. Tudi v njenem literarnem odseku deloval je mnogo kot pisatelj in kritik. Občevanje z njim bilo je zelo prijetno. Dasi ravno je vedno bolehal, bil je vender vedno polu veselja in humorja, o vseh rečeh vedel se je razgovarjati, — k njemu se je zatekel, kdor si ni znal razjasniti kake stvari. — Zaradi vseh teh lastnosti in zaradi svojega poštenega značaja bil je pa tudi obče priljubljen. S koliko skrbjo obiskovali so ga prijatelji dan na dan, ko je bolan ležal v bolnišnici, s kolikim veseljem čuli smo, da se mu boljša, s kakim strahom zvedeli smo, da se mu je bolezen povrnila, — da zanj ni rešitve. Tudi on je vedel to, a potrpežljivo prenašal je bolečine mučne bolezni, brez strahu dovolil je v nevarno operacijo, mirno in udano je umrl, ko mu ni pomagala. Kako je bil priljubljen, pokazal je posebno njegov spreved. Mnogo krasnih vencev pokrivalo je rakev in množica slovenskih in hrvatskih dijakov zbrala se je tužnega srca, da mu skažejo zadnjo čast. In ko je zadonela v kapeli žalostna pesen: „Blagor mu, ki se spočije“, marsikdo ni mogel več zdržati solz. Potem pa smo ga spremili njegovo zadnjo pot: na osrednje pokopališče, kjer je stud. jur. Kušar govoril nagrobni govor svojemu prijatelju. Še zadnjič so mu zapeli pevci in žalostni smo se ločili od dragega prijatelja, ki nam bo vedno ostal v blagem spominu.

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani dné 28. marca.

Navzočnih 22 mestnih odbornikov, predseduje župan Grasselli, kateri konstatujoč sklepčnost oveljavljata zapisnika imenuje gg. odbornika Fr. Potočnika in dr. Vošnjaka. Dalje naznanja župan, da bode v soboto popoldne ob 4. uri v stolni cerkvi slavnost vskresenja („ustajenja“), h kateri se pozivljejo gospodje odborniki, da se je udeležijo. — Mesto Brno je odposlalo izkaz o otroških zabavstvih, iz Trsta pa je došel stenografski zapisnik 2. seje, v kateri je poslanec Burgstaller stavil predlog o zvezi državnih železnic.

V imenu personalnega in pravnega odseka poroča odbornik dr. Mosché o letošnjih dopolnilnih volitvah za občinski svet. Letos izstopijo iz odbora, kakor smo že javili, gg. Hribar, Trtnik, Žagar, Benedikt, Potočnik, Grasselli, Ničman, dr. Staré, Tomek, Velkavrh in ker sta se gg. dr. Zarnik in J. Gogala odborništvu odpovedala, bode voliti vsega vkupe 12 novih odbornikov. Imeniki volilcev bili so v zmislu občinskega reda 14 dnij na javno pregledovanje, ne da bi se bil uložil kak ugovor. Poročevalec čita potem § 17. in 18. volilnega reda, ter predlaga:

le „čestita gospoda mej saboj, take tepce pa so dali za njihovo nesramnost v hlevu pretepsti.“

Vest ni Fenički ničesar očitala, a misel o uzroku dvoboja mučila jo je včasih; in tudi Pavel Petrovič gledal jo je tako čudno... tako, da je tudi, če mu je obrnila hrbet, čutila na sebi njegovi očesi. Shujšala je od neprestanega notranjega nemira in, kakor je naravno, postala je še lepša. Nekdaj — bilo je jutraj — čutil se je Pavel Petrovič boljšega ter šel iz postelje na divan. Nikolaj Petrovič pa se je prepričavši se o njegovem zdravju, odpravil na pod. Fenička prinesla je čašico čaja in postavivši jo na mizico hotela je oditi. Pavel Petrovič jo je zadržal.

— Kam tako hitite, Fedora Nikolajevna, začel je, — ali imate kak popravek?

— Ne... da... Tam moram čaj natakati.

— To opravi Dunjaša brez vas, posedite nekoliko pri bolniku. Res, govoriti imam z vami.

Fenička je prisedla molče na kraj stola.

— Poslušajte, rekel je Pavel Petrovič in pogladil si brke, — hotel sem vas že davno vprašati: vi se me nekako bojite?

— Ja—z?...

1. Dopolnilne volitve določijo se na 23. (III. razred), 25. (II. razred) in 27. (I. razred) dan aprila, vsakikrat od 8—12 ure dopoldne.

2. Predsednikom volilnemu komisijonu imenuje se za III. razred odbornik g. Anton Klein, za II. razred odbornik g. Fran Ravnikar, z I. razred podžupan g. Vaso Petričič.

3. Volilski imeniki se imajo tiskati.

Predlogi obveljajo soglasno.

V finančnega odseka imenu poroča odbornik g. Fr. Ravnikar o mestnega loterijskega posojila računskem zaključku za 1887. naslednje:

I. Mestna klavnica, kot podzaklad posojilne zaklade imela je v omenjenem pretečenem letu dohodkov 18340 gld. 48 kr. in izdatkov 11889 „ 71 „ torej prebitka 6450 gld. 77 kr.

Nasproti budgetu bilo je dohodkov več 381 gld. 18 kr. in stroškov tudi več 1084 gld. 46 kr. torej manj prebitka 703 gld. 28½ kr.; nasproti zaključku za l. 1886 pa je bilo več dohodkov 587 gld. 32 kr. in več stroškov 1281 gld. 26½ kr. torej manj prebitka 693 gld. 94½ kr. Razvidno je iz tega, da je bil konečni finančni elekt pač nepovoljniji, nego je bilo v budgetu prevideno, in tudi mimo lanskega leta, kar je prouzročila izvanredna potrebaščina za zagrebljenje prašičev 129 gld., za odstranjenje tlaka nad ledenico 137 gld. 80 kr. in za asfalt nad ledenico 1392 gld. 9 kr., skupaj 1658 gld. 89 kr. Da bi teh ledeničnih popraviljanj ne bilo, bi se pa lahko pohvalili z večjimi posamičnimi dohodki zlasti pri klavnici za govejo živino in tudi omeniti bi se smelo, da se je pri troških štedljivo ravnalo.

II. Izkaz obligacij mestnega loterijskega posojila, dne 31. decembra 1887 l., kaže, da imamo obligacij imenske vrednosti 1,226000 gld., nakupne vrednosti 1130.092 gld. 4 kr., fakične vrednosti pa le 993561 gld. torej kurzne difference za 136531 gld. 4 kr., katera številka se pa glede današnjega ugodnejega kurza zniža za blizu 30000 gld. — Shranjene so obligacije razen 56000 gld. kavcije, vse pri podružnici kreditnega zavoda v Trstu.

Račun dobička in izgube kaže dobička na špejcialni rezervi 4132 gld. 6 kr., vlani, to je l. 1886 pa je bilo izgube 3500 gld. 42 kr., torej je bilo obrestovanje ugodneje za 7632 gld. 48 kr. oziroma če bi klavnica tukaj ne bila zopet neugodno uplivala celo za blizu 9000 gld.

Bilanca kaže v Dati in Imeti jednako številko 1967140 gld. 79½ kr., v kateri je zapopaden, da se le nekateri znameniteji naslovi omenijo, lombardni dolg pri podružnici kreditne banke v Trstu 415656 gld., dalje se je ves gori omenjeni dobiček 4132 gld. 6 kr. pridel rezervi, katera se torej zviša na 27364 gld. 79½ kr., račun izgube in dobička pa je ostal nespremenjen z 83231 gld. 40 kr., ker ta štev. itak izvira iz izgube storjene pri oddaji posojila, in je bolje, da še dalje v oči kolje tiste gospode, ki so se svojim posebnim chikom ga prouzročili.

Omeniti je še, da račun anuitet 69818 gld. 77 kr., kaže nasproti posojilu 1471875 gld. obrestovanje z blizu 4 gld. 7 kr., kar seveda popolnoma zadostuje pravilnim obrestim.

— Da, vi. Nikedar me ne pogledate, kakor da bi ne imeli čiste vesti.

Fenička je zarudela in pogledala Pavla Petroviča. Zdel se jej je nekamo čuden in srce jej je nehote zadrželo.

— Ali imate čisto vest? vprašal jo je.

— Čemu bi ne bila čista? zašepetala je.

— Jaz ne vem; Sicer pa, pred kom morete biti kriva? Pred manoj? To je neverjetno. Pred drugimi osobami tu v hiši? To je tudi nemogoče. Ali morebiti pred bratom? Saj ga vender ljubite?

— Ljubim.

— Z vso dušo, z vsem srcem?

— Jaz ljubim Nikolaja Petroviča z vsem srcem,

— Ali res? Poglejte me, Fenička (prvikrat imenoval jo je tako) . . . vi veste . . . da je laž velik greh!

— Jaz ne lažem, Pavel Petrovič, Ako bi Nikolaja Petroviča ne ljubila, potem bi ne smela živeti.

— In za nikogar bi ga ne zamenjali?

— Za koga bi ga pač zamenjala?

— Jaz ne vem! Morebiti za onega gospoda, ki je odpotoval.

Vse knjige, dnevniki, in računi so se po posebnem komisijonu pregledali ter v najlepšem redu našli.

Slavni mestni zastop naj tedaj:

zaključek mestne posojilne zaklade oziroma bilanco za l. 1887 z aktivni 1,883.909 gld. 39½ kr. s pasivi 1,967.140 „ 79½ „ in z nedostatom lanskemu jednakim 83.231 gld. 40 kr. odobri in po §. 34 mestnega štatuta občinstvu prijavi. (Konec prih.)

Domače stvari.

— (Umrli) je v sredo zvečer v Ljubljani dobro znani kipar g. Anton Mlakar v 53. letu svoje dobe. Pokojni Mlakar, porojen v Št. Vidu nad Ljubljano, učil se je naprej pri tamošnjem kiparji g. T omci, potem pa v inozemstvu, v Nemčiji in na Francoskem, kjer si je pridobil uprav umetniško spretnost. Za 600letnice dežele kranjske izdelal je krasno kaseto, v katerej je „Matica Slovenska“ presvetlemu cesarju poklonila prelepi spomenik, in katera je bila izmed najlepših umotvorov, v realki razstavljenih. Izdelal je tudi mnogo drugih umotvorov, ki pričajo o njegovi izredni nadarjenosti in finem umetniškem okusu. Dolga in mučna bolezen odvzela mu je ves zaslužek in umrl je v največji bedi, zapustivši dvoje nedoraslih, nepreskrbljenih otrok, katera nemata družega, inego prerano umrlega očeta slavno ime. Naj bi se radodarna srca usmili ubogih otrok! Pokojnemu Mlakarju pa bodi blag spomin!

— („Česko-slovenský spolek v Praze.“) O svojem času naznanili smo že, da so bratje Čehi v spomin vlaškega potovanja na Slovensko, sklenili ustanoviti društvo, čegar glavna naloga ima biti, da goji češkoslovensko vzajemnost. Kakor se nam poroča iz Prage, potrdila je vlada konečno predložena jej pravila in ker je društvu pristopilo že 60 članov, sklical je ustanovni odbor v dan 18. t. m. prvi občni zbor. V odbor bili so voljeni gg.: František Ekert, katehet; Josef Grossmann, medicinec; Vojtěh Kuhn, c. kr. oficijal; Jan Lego, pisatelj; Karel Neureuther, c. kr. vojni intendant; Vilém Pitrdle, tovarnik; dr. Jan Strakatý, c. kr. notar; dr. Rudolf Schmaus, odvetnik; Jan Trnka, lastnik mlina; Velebín Urbánek, knjigar; František Zeman, šolski ravnatelj. V kratkem bode se odbor ustanovil ter začel poslovati. — ni nam treba dostavljati, kako jako nas veseli ta dokaz o bratovski ljubezni češkega naroda do nas.

— („Ljudski shod“) bode zopet na veliko-nočni ponedeljek popoldno ob 20. uri v Schreinerjevi pivarni. Na dnevnem redu je zopet Liechtensteinov predlog kot prva točka. Razen tega bode razgovor o stanji delavcev in malih obrtnikov in o časnikarstvu.

— (Osepnice.) V zadnjih 24 urah za osepniciami zboleli: 1 možki, 2 otroka. Ozdravel: 1 otrok. Umrli: Nobeden.

— (Tatvina.) Gospodu kanoniku Glaserju v Št. Petru pri Mariboru ukral je te dni neznan tat iz miznice 2000 gld. Istemu gospodu kanoniku bilo je pred leti iz miznice ukradenih 1000 gld.

Fenička je ustala. — Moj Bog, Pavel Petrovič, čemu me mučite? Kaj sem vam storila? Kako morete tako govoriti? . . .

— Fenička, rekel je z žalostnim glasom Pavel Petrovič, — saj sem videl . . .

— Kaj ste videli?

— Tam . . . v lopici.

Fenička zarudela je vsa do las in ušes. — A v čem sem jaz pri tem kriva? vprašala je s težavo. Pavel Petrovič se je vzdignil. — Vi niste krivi? Ne? Prav nič?

— Jaz ljubim Nikolaja Petroviča jedinega na svetu in ljubila ga bom večno! rekla je z nepričakovano silo Fenička, dočim jej je ihtenje stiskalo grlo: — kar pa ste videli, rekla bom tudi na sodni dan, da v tem nimam krivde in rajše umrem takoj, kakor, da bi se o meni tako sumilo, da sem svojega dobrotnika Nikolaja Petroviča . . .

Tu ostavil jo je glas, in v tem trenutku čutila je, da jo je Pavel Petrovič za roki prijel in ja stisnil . . . Pogledala ga je in okamenela. Postal je še bledeji nego prej, očesi sta se mu žarili, in kar je bilo najčudoviteje, debela, osamela solza tekla mu je po lici.

(Dalje prih.)

— (Iz Črnomlja) se brzojavlja: Velik požar v Vinici, Podklanci in Goleku. Osemdeset hiš v plamenu. Huda sapa.

— (Velik plaz) udrl se je z Dobrača v četrtek proti Blajbergu. Bil je tolik, kakor oni 1879. leta, ki je toliko škode napravil. K sreči pa se je plaz razdelil na dvoje, ne da bi bil prouzročil kaj nesreče.

— (C. kr. gozdarsko nadzorstvo za Kranjsko) je l. 1887 16.794 hekt. gozda delo v varstvo. Pogozditi je ukazalo 601 ha. Iz črarske drevesnice na Rožniku je bilo oddanih brezplačno 3,244.631 gozdnih drevesc in bek, za plačilo po 2 gld. za tisoč pa 1,500.500. Za pogozdovanje Krasa v Postojinskem okraji se je porabilo 1,225.000 drevesc.

— (Vabilo.) Občni letošnji pomladanski zbor cesarjevič Rudolfovega sadjerejskega društva za Spod. Štajer bode v nedeljo, dne 8. aprila popoldne v tukajšnji šoli po nastopnem vspredu. 1. Poročilo ravnateljstvo; 2. poročilo blagajnikovo; 3. prednašanje o sadjereji — govori g. Matijašič, potovalni učitelj kmetijstva; 4. predlogi. — K obilni udeležbi vabi vse svoje ude in sploh prijatelje sadjarstva za odbor cesarjevič Rudolfovega sadjerejskega društva za Spod. Štajer: V. Jarc, tajnik. — Št. Jurij ob juž želez., dne 27. marca 1887.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Kranj 28. marca. Družba Slovencev v Kranji contra Lex Liechtenstein.

Kranjski zavedni Slovenci.

Poznanj 28. marca. Povodenj vedno večja. Ker je plinova tovarna preplavljena, nema mesto razsvetljave.

Elbing 28. marca. Pri Marienburgu in Elbingu 77 vasij s 30.000 prebivalci preplavljenih.

Berolin 28. marca. Cesar se je danes prvokrat sprehajal po vrtu.

Berolin 29. marca. Poučeni krogi splošni politični položaj zopet neugodnejše presoja: „Kreuzzeitung“ misli, da je vojna neizogibna, ker je Rusija po reakciji prisiljena k vojni, da se tako izogne notranji katastrofi.

Livorno 29. marca. Ob 10. uri zvečer razletela se s kartéami napolnjena bomba pod katedralo stebriščem, nasproti policijskemu uradu. Nihče ranjen. Katedrala močno poškodovana. Drobci bombe bili so vrženi 2000 korakov daleč. Mnogo osob so prijeli in zaprli.

Narodno-gospodarske stvari.

Trgovinska in obrtna zbornica.

Trgovinska in obrtna zbornica za Kranjsko imela je, kakor smo že javili, dne 2. marca 1888. l. svojo redno sejo pod predsedništvom gospoda zborničnega predsednika Josipa Kušarja, v prisotnosti vladnega zastopnika gospoda c. kr. vladnega svetnika Josipa Dralke in naslednjih gospodov zborničnih svetnikov: Ivana Baumgartnerja, Oroslava Dolenca, J. N. Horaka, Frana Hrena, Ant. Kleina, Maksa Krennerja, K. Luckmanna, Frana Omerse, Mihaela Pakiča, Iv. Perdana, Vasa Petričiča, Frana Ks. Souvana, Jarneja Žitnika in Filipa Zupančiča.

Gospod zbornični predsednik javi, da je za sklepčnost dovoljno število članov navzočih, otvori sejo ter imenuje overovatelja zapisnika gospoda Janeza Horaka in Maksa Krennerja.

I. Zapisnik zadnje seje se odobri.

II. Gospod zbornični svetnik Filip Zupančič poroča o ukazu visokega c. kr. trgovinskega ministertva, kateri slóve:

„Neka zadruga štukaturarjev je prosila, da se obrtnost štukaturarjev v zmislu določil § 24. zakona od 15. marca 1883, drž. zak. broj 39, uvrsti v dopuščene obrte in da se ustanove pogoji za dosego dotičnega dopustila. Da utemeljijo to prošnjo, kazali so prosilci na mnogostranske izkušnje zadnjih let, katere zahtevajo baje z ozirom na javne okolnosti zlasti z osobitim ozirom na javno varnost, da smejo izvrševati štukaturarski obrt taki, ki imajo v to dopustilo, ker se pri tem obrtu mora osobito paziti na zanesljivost in dokazano sposobnost prosilčev. Predno se o tem v zmislu določil § 24. rečenega zakona sporazumom z ministrom notranjih del, želim dognati, ali je po nazoru slavne zbornice z ozirom na zdanje odnošaje zborničnega okraja in z ozirom na javne okolnosti umestno uvrstiti obrtnost štukaturarsko v dopuščane obrte. Zategadel pozivam slavno zbornico, da v tem pogledu pozveduje, kar je potrebno in da, zaslišavši zadruga štukaturarjev ali sličnih obrtnostij, ako je takih v tamkajšnjem zborničnem okraji, svoje nazore predloži po c. kr. političnem deželnem oblastvu trgovinskemu ministertvu.“

Najprvo je treba poudariti, da se v zborničnem okraji kranjskem ne izvršuje štukaturarski obrt in da dela po največ izvršujejo zidarji pod vodstvom zidarskih in tudi stavbinih mojstrov, četudi se pri teh delih često rabi material, kateri smemo zmatrati za izdelek štukaturarjev ter se zvečine naroča od večjih zavodov, v katerih se izdelujejo okrajki stropa in mramor za stene. Obrt štukaturarski je sličen obrtu zidarskemu, ker štukaturar zamazuje strop, dela rožice ali druge stvari na stropu in tudi na stenah, in marmoriše stene. Štukaturarji tudi prizidujejo nadglavja stebrom, karijatide z nadglavji in dr. k stenam. Toda ne moremo ravno trditi, da zahtevajo javni oziri, posebno javna varnost, da bi štukaturarski obrt smel izvrševati samo tisti, kdor dobi dopustilo, kakor je to pri zidarskem obrtu običajno. Kar se tiče zborničnega okraja kranjskega, v katerem se, kakor rečeno, ne izvršuje samostojno štukaturarski obrt, ne bilo bi potrebno, zahtevati za ta obrt dopustila, ker se štukaturarska dela na Kranjskem izvršujejo pod vodstvom zidarjev in stavbenih mojstrov, ki morajo svojo sposobnost dokazati, predno dosežejo dopustilo. Po mnenji odsekovem ni moči priporočati, da se štukaturarski obrt uvrsti med dopuščane obrte, vendar pa bi se moralo zahtevati, da se za izvršbo obrta pokaže sposobnosti dokaz, kakor ga propisuje § 14 zakona od 15. marca 1883, ker tudi pri štukaturarskem obrtu gre za spretnosti, za katere je treba učiti se in dalj časa vaditi. Na podstavi navedenega predlaga odsek:

„Slavna zbornica naj se izjavi v rečenem zmislu.“

Predlog se vsprejme.

(Dalje prih.)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—263)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Listnica uredništva. Gosp. V. O.: Dopisa ne moremo priobčiti taknega, dokler se natančneje ne poučimo o naštetih dejstvih. Porabiti ga utegnemo drugače, zatoj lepo hvalo! — Gosp. A. L.: Poslanega spisa ne moremo porabiti. — Gosp. Št. J.: Ravno tako. — Gosp. A. K.: Male opomnje moramo odložiti za čas, ko predloga zopet pride na svetlo.

Tržne cene v Ljubljani

dne 28. marca t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 17	Špeh poven, kgr.	64
Rež,	4 5	Surovo maslo,	1
Ječmen,	4 22	Jajce, jedno :	2
Oves,	2 93	Mleko, liter	8
Ajda,	4 22	Goveje meso, kgr.	56
Proso,	4 55	Telečje	50
Koruza,	5 20	Svinjsko	60
Krompir,	2 67	Koštrunovo	36
Leča,	12	Pišanec	55
Grah,	13	Golob	20
Fižol,	11	Seno, 100 kilo	267
Maslo, kgr.	1 05	Slama,	232
Mast,	66	Drva trda, 4 metr.	750
Špeh frišen	60	„ mehka, 4	450

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
28. marca	7. jutraj	724.5 mm.	12.6° C	sl. jz.	obl.	
	2. popol.	724.2 mm.	18.6° C	sl. zah.	obl.	0.00 mm.
	9. zvečer	723.0 mm.	13.5° C	sl. zah.	obl.	

Srednja temperatura 14.8°, za 8.7° nad normalom.

MARTIN POVERAJ, civilski in vojaški krojač.

Jedina in največja kristijanska krojačnica in zaloga vsakovrstnega sukna ter narejene obleke.

Cela obleka	za gospode od gld.	8.— naprej.
Salonska	„	20.—
Pomladanska suknja	„	7.50
Hlače	„	1.80
Cela obleka za dečke	„	1.50

V Gorici, na Travniku, nasproti vojašnici.

Naročbe se hitro in lično izvršujejo po najnovejšem kroji za vsak stan in po poštini ceni. Uzorci se pošiljajo na zahtevanje na ogled.

Dunajska borza

dne 29. marca t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	77.55	77.65
Srebrna renta	79.55	79.60
Zlata renta	109.90	109.70
5% marcna renta	92.35	92.40
Akcije narodne banke	857.—	858.—
Kreditne akcije	272.10	273.—
London	126.75	126.60
Srebro	—	—
Napol.	10.03	10.02 1/2
C. kr. cekini	5.93	5.98
Nemške marke	62.30	62.22 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130 gld.
Državne srečke iz l. 1864	100	163
Ogerska zlata renta 4%	96	15
Ogerska papirna renta 5%	3	50
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	117
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi.	127	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	30
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	179	50
Kreditne srečke	10	21
Radolfove srečke	120	100
Akcije anglo-avstr. banke	120	100
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	—	—

Poslano.

(10—12)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
I kas izkušan lek proti trajnom kašlju plućevine I
želudca bolesti grkljana I proti mehralm kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Posestvo

v Savinjski dolini, z lepim poslopjem, s 26 orali zemlje v ravnini, se zaradi družinskih sprememb po jako nizki ceni proda. — Pismena vprašanja z naslovom: „T. B. št. 48, pošta Vransko pri Celji.“ (232—2)

Tujci:

28. marca:

Pri Slonu: Botschen iz Lipe. — Mayer iz Zadra. — Vogeltnik iz Idrije. — Mactler iz Kočevja. — Culeman iz Trsta. — Kresnik z Reke.

Pri Matič: Wieser z Dunaja. — Kulterer iz Velikoveca. — Pawlowsky iz Rudolfovega. — Perko iz Žužemberka. — Fröhlich iz Trsta.

Pri južnem kolodvoru: Kohn iz Lipnika. — Konrath iz Pontebe. — Stefan iz Trsta.

Umrli so:

28. marca: Jovana Heller, zasebnica, 61 let, Turjaški trg št. 1, za oslabljenjem.

V deželnej bolnici:

23. marca: Anton Jezeršek, gostač, 70 let, za plućnico.

24. marca: Aleksander Kušar, zidar, 25 let, za jetiko. — Urša Zagore, gostija, 85 let, za starostjo.

26. marca: Fran Gaberšek, delavec, 37 let, za jetiko.

27. marca: Anton Gale, kovač, 52 let, za rakom.

J. & S. KESSLER v BRNU,

Ferdinandove ulice št. 7 sn.,

pošiljata proti poštenu povzetju:

(130—5)

Krizasto modno blago
za žensko obleko, iz čiste volne, 90 cm. široko, 10 metrov gld. 8.50.

Volnen atlas
v vseh modnih barvah, 90 cm. širok, 10 metrov gld. 6.50.

Kašmir
v vseh modnih barvah, 90 cm. širok, 10 metrov gld. 4.50.

BAIGE
v najnovejših barvah, 100 cm. širok, 10 metrov gld. 9.50.

Brokatno blago
v vseh barvah, 60 cm. širok, najnovejši dessins, 10 metrov gld. 4.—.

CRETON
za žensko obleko, se sme prati, najnovejši uzorec, 70 cm. širok, 10 metrov gld. 2.80.

Trinitnik.
60 cm. širok, svetlo- in temno-rujav, 10 metrov la. gld. 3.50. Ila. gld. 2.80.

Blago za ponočne suknje
(tudi za ženske obleke), 60 cm. široko, kri-žasto, 10 metrov gld. 2.50.

Pregrinjalna garnitura
(2 posteljni in 1 nizno pregrinjalo), iz ripsa gld. 4.50. iz jute gld. 3.50.

Jute-zastor.
turški dessins, (2 stranska dela in draperija), komplet, gld. 2.30.

Posobna preproga,
jako trajna, 10—11 metrov dolga, — la. gld. 6.—, Ila. gld. 3.50.

Prešita posteljna odeja
iz atlasa gld. 8.50. — iz rouge-a gld. 3.—.

Domače platno,
29 vatlov, kos 1/2 gld. 5.50, — kos 1/4 gld. 4.20.

King-tkanina,
30 vatlov, bolje od platna, kos 1/2 gld. 7.50, 1/4 gld. 5.80.

ŠIFON,
30 vatlov, 90 cm. širok, kos la. gld. 5.50, Ila. gld. 4.50.

Oxford,
29 vatlov, najnovejši uzorec, kos la. gld. 6.50, Ila. gld. 4.50.

Canevas
za posteljno prevleko, 29 vatlov, kos la. gld. 6.—, Ila. gld. 5.20.

Damastni gradl,
30 vatlov, kos la. gld. 8.50, Ila. gld. 5.0.

Mizni prtji,
platneni, v vseh barvah, 3 komadi 1/4 gld. 2.—, 1/2 gld. 1.—.

Prtiči.
platneni, 1/4 v kvadratu, — 6 komadov gld. 1.20.

Otirače,
platnene, z resami, gld. 1.80, s kraji brez šiva, 2 metra dolge, 1 1/2 metra široke, 1 komad gld. 1.50.

Rjuhe,
iz jute-platna, kompletne, velike, komad la. po gld. 1.40, Ila. po 90 kr.

Slamnjače
najnovejši dessins, iz flanele, 1 par gld. 2.—, iz jute gld. 1.30.

Predposteljna preproga,
2.—, iz jute gld. 1.30.

Uzorci
zastonj in franko.

Jako dobra, stara

trgovina z drobnim blagom

na najboljšem mestu

(238—1)

proda se takoj zaradi rodbinskih razmer.

Ne anonimne ponudbe pod šifro „Kupčijiv štev. 150“ naj se pošiljajo upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

Služba.

Glavni zastop v Ljubljani vzajemno zavarovalnega društva „CONCORDIJA“ takoj v službo vsprejme proti stalnej plači in proviziji sposobnega

akviziterja.

Kadar bi ne potoval, imel bi v pisarni opravo. — Oglasiti se je ustno ali pismeno pri podpisnem glavnem zastopniku

V Ljubljani, dne 29. sušca 1888.

Ignacij Valentinčič,
glavni zastopnik.

(242—1)

Tekoče zlato, srebro

za pozlačenje in posrebranje okvirov zrcal in podob, lesa, kovin, stekla, porcelana, papirja in drugih stvari. — Krasno in trajno. — Poraba za slednjega jako priprosta. Cena steklenice s copičem 1 gld., 6 steklenic 5 gld. Proti gotovemu plačilu ali povzetju ga prodaja (218—4)

L. FEITH ml. v Brnu (Moravsko).

Vsako

more si s prodajo vsakovrstnih zakonito dovoljenih

srečk na obroke

vsako leto najmanj

(151—9)

1200 goldinarjev prislužiti.

Vprašanja naj se pošiljajo na: Wechselhaus H. FUCHS, Budapest, Dorotheagasse Nr. 9.